

32000L0013

L 109/29

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

6.5.2000

DYREKTYWA 2000/13/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 20 marca 2000 r.****w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych przeznaczonych do sprzedaży konsumentowi końcowemu ⁽³⁾ była kilkakrotnie i w sposób istotny zmieniana ⁽⁴⁾; dlatego też dla jasności i ze względów praktycznych dyrektywa ta powinna zostać ujednoliconą w jednym dokumencie.
- (2) Różnice między przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi Państw Członkowskich w sprawie etykietowania środków spożywczych mogą utrudniać swobodny obrót tymi produktami oraz mogą prowadzić do nierównych warunków konkurencji.
- (3) Dlatego zbliżenie tych przepisów przyczyniłoby się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (4) Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie reguł wspólnotowych o charakterze ogólnym, stosowanych horyzontalnie do wszystkich środków spożywczych wprowadzonych do obrotu.
- (5) Zasady o szczególnym charakterze, które stosuje się werykalnie jedynie do poszczególnych środków spożywczych, powinny być ustanowione w przepisach odnoszących się do tych produktów.
- (6) Zasadniczym względem branym pod uwagę przy przyjmowaniu wszelkich przepisów dotyczących etykietowania środków spożywczych powinna być potrzeba informowania i ochrony konsumenta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 258 z 10.9.1999, str. 12.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 marca 2000 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 33 z 8.2.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 43 z 14.2.1997, str. 21).

⁽⁴⁾ Patrz załącznik IV, część B.

- (7) Potrzeba ta oznacza, że Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z regułami Traktatu, nakładać wymagania językowe.
- (8) Szczegółowe etykietowanie, w szczególności określające dokładnie charakter i właściwości produktu, które umożliwiają konsumentowi dokonanie wyboru z pełną wiedzą o stanie faktycznym, jest najbardziej właściwe, ponieważ stwarza ono najmniej przeszkód w wolnym handlu.
- (9) Dlatego należy sporządzić wykaz wszystkich informacji, które powinny z zasady być uwzględniane przy etykietowaniu wszystkich środków spożywczych.
- (10) Jednakże horyzontalny charakter niniejszej dyrektywy nie pozwala w początkowym etapie na włączenie do obowiązkowych oznaczeń tych wszystkich oznaczeń, które muszą być dodane do wykazu mającego zastosowanie do całego asortymentu środków spożywczych. W późniejszym etapie powinny zostać przyjęte przepisy wspólnotowe mające na celu uzupełnienia istniejących reguł.
- (11) Ponadto w przypadku braku reguł wspólnotowych o szczególnym charakterze Państwa Członkowskie powinny utrzymać prawo do ustanawiania niektórych przepisów krajowych, które mogą być dodane do przepisów ogólnych niniejszej dyrektywy, niemniej jednak przepisy te powinny podlegać procedurze wspólnotowej.
- (12) Wspomniana procedura wspólnotowa musi być przyjęta w drodze decyzji Wspólnoty, w przypadku gdy Państwo Członkowskie zamierza przyjąć nowe ustawodawstwo.
- (13) Należy także przewidzieć dla ustawodawcy wspólnotowego odstępianie, w wyjątkowych przypadkach, od niektórych zobowiązań, które zostały ustalone ogólnie.
- (14) Zasady dotyczące etykietowania powinny również zakazywać stosowania informacji, które wprowadzałyby w błąd nabywcę, lub przypisywać środkom spożywczym właściwości lecznicze. Zakaz ten, by był skuteczny, powinien mieć również zastosowanie do prezentacji oraz reklamy środków spożywczych.
- (15) W celu ułatwienia handlu między Państwami Członkowskimi można przewidzieć, że na etapach poprzedzających sprzedaż konsumentowi końcowemu na zewnętrznym opakowaniu powinny być umieszczone jedynie informacje dotyczące podstawowych składników, a niektóre obowiązkowe dane szczegółowe, które muszą znajdować się na paczkowanym środku spożywczym, powinny znajdować się tylko w odnoszących się do nich dokumentach handlowych.
- (16) Państwa Członkowskie powinny utrzymać prawo, w zależności od lokalnych, praktycznych warunków i okoliczności, do ustanawiania zasad w odniesieniu do etykietowania środków spożywczych sprzedawanych luzem; niemniej jednak w takich przypadkach informacje powinny być dostarczone konsumentowi.

- (17) W celu uproszczenia i przyspieszenia procedury należy powierzyć Komisji zadanie przyjęcia środków wykonawczych o charakterze technicznym.
- (18) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (19) Niniejsza dyrektywa powinna być bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji dyrektyw wymienionych w części B załącznika IV,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

- Niniejsza dyrektywa dotyczy etykietowania środków spożywczych, które mają być dostarczone jako takie konsumentowi końcowemu, oraz niektórych aspektów odnoszących się do ich prezentacji i reklamy.
- Niniejszą dyrektywę stosuje się także do środków spożywczych przeznaczonych do zaopatrzenia restauracji, szpitali, stołówek i innych podobnych zakładów żywienia zbiorowego (zwanych dalej „zakładami żywienia zbiorowego”).
- Do celów niniejszej dyrektywy:
 - „etykietowanie” oznacza wszelkie wyrazy, dane szczegółowe, znaki towarowe, nazwy marek, ilustracje lub symbole odnoszące się do środków spożywczych i umieszczone na każdym opakowaniu, dokumencie, uwadze, etykiecie, obwódce lub pierścieniu towarzyszącym lub odnoszącym się do takiego środka spożywczego;
 - „paczkowane środki spożywcze” oznaczają każdą pojedynczą sztukę przeznaczoną do prezentacji jako taką konsumentowi końcowemu oraz zakładom żywienia zbiorowego, składającą się ze środka spożywczego i opakowania, w które został zapakowany przed oferowaniem na sprzedaż, także jeżeli takie opakowanie obejmuje środek spożywczy całkowicie lub jedynie częściowo, a w każdym przypadku w taki sposób, że zawartość nie może być zmieniona bez otworzenia lub zmiany opakowania.

Artykuł 2

- Etykietowanie i zastosowane metody etykietowania nie mogą:
 - wprowadzać nabywcy w błąd, w szczególności:
 - co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, źródła lub pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji;
 - poprzez przypisywanie środkowi spożywczemu działania lub właściwości, których on nie posiada;
 - poprzez sugerowanie, że środek spożywczy posiada szczególne właściwości, gdy w rzeczywistości wszystkie podobne środki spożywcze posiadają takie właściwości;

- z zastrzeżeniem przepisów wspólnotowych mających zastosowanie do naturalnych wód mineralnych i środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego przypisywać jakiegokolwiek środkowi spożywczemu właściwości zapobiegania lub leczenia chorób ludzi bądź też odwoływać się do takich właściwości.

2. Rada, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 95 Traktatu, opracowuje otwarty wykaz cytatów w rozumieniu ust. 1, których użycie musi w każdym przypadku być zakazane lub ograniczone.

3. Zakazy lub ograniczenia określone w ust. 1 i 2 stosuje się również do:

- prezentacji środków spożywczych, w szczególności ich kształtu, wyglądu lub opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu, w jaki są one ustawione, oraz otoczenia, w jakim są pokazywane;
- reklamy.

Artykuł 3

1. Zgodnie z art. 4-17 i z zastrzeżeniem znajdujących się w nich wyjątków przy etykietowaniu środków spożywczych obowiązkowe jest tylko podanie następujących danych szczegółowych:

- nazwy, pod jaką produkt jest sprzedawany;
- wykazu składników;
- ilości niektórych składników lub kategorii składników przewidzianych w art. 7;
- w przypadku paczkowanych środków spożywczych ilości netto;
- daty ważności lub w przypadku środków spożywczych, które z mikrobiologicznego punktu widzenia są szybko psujące się, daty przydatności do spożycia;
- wszelkich specjalnych warunków przechowywania lub warunków użycia;
- nazwy lub firmy i adresu wytwórcy lub pakującego albo sprzedawcy posiadającego siedzibę we Wspólnocie.

Jednakże Państwa Członkowskie są uprawnione w odniesieniu do masła produkowanego na ich terytorium do wymagania tylko oznaczenia producenta, pakującego lub sprzedawcy.

Bez uszczerbku dla notyfikacji przewidzianej w art. 24 Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie o każdym środku podjętym w zastosowaniu drugiego akapitu;

- danych szczegółowych odnoszących się do źródła lub pochodzenia, w przypadku gdy zaniechanie podania takich danych szczegółowych może w istotnym stopniu wprowadzić w błąd konsumenta co do prawdziwego źródła lub pochodzenia środka spożywczego;
- instrukcji użycia, w przypadku gdy byłoby niemożliwe właściwe użycie środka spożywczego w razie braku takich instrukcji;
- w odniesieniu do napojów o zawartości alkoholu większej niż 1,2 % objętościowo rzeczywistą zawartość objętościową alkoholu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

2. Bez względu na poprzedni ustęp Państwa Członkowskie mogą utrzymać przepisy krajowe, które wymagają oznaczenia fabryki lub zakładu pakowania, w odniesieniu do produkcji krajowej.

3. Przepisy niniejszego artykułu są bez uszczerbku dla bardziej szczegółowych lub szerszych przepisów dotyczących wag i rozmiarów.

Artykuł 4

1. Przepisy wspólnotowe mające zastosowanie do określonych środków spożywczych, a nie do środków spożywczych ogólnie, mogą przewidywać odstępstwa, w wyjątkowych przypadkach, od wymogów ustanowionych w art. 3 ust. 1 pkt 2 i 5, pod warunkiem że wynikiem tego nie jest nieodpowiednie informowanie nabywcy.

2. Przepisy wspólnotowe mające zastosowanie do określonych środków spożywczych a nie do środków spożywczych ogólnie, mogą przewidywać, że przy etykietowaniu muszą być oznaczone inne dane szczegółowe, w uzupełnieniu do wymienionych w art. 3.

W przypadku braku przepisów wspólnotowych Państwa Członkowskie mogą przewidzieć takie dane szczegółowe, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

3. Przepisy wspólnotowe określone w ust. 1 i 2 są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 5

1. Nazwa, pod którą sprzedawany jest środek spożywczy, jest nazwą przewidzianą w przepisach wspólnotowych, mających do niego zastosowanie.

a) W przypadku braku przepisów wspólnotowych nazwa, pod którą produkt jest sprzedawany, jest nazwą przewidzianą w przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych mających zastosowanie w Państwie Członkowskim, w którym produkt jest sprzedawany konsumentowi końcowemu lub zakładom żywienia zbiorowego.

Jeżeli to nie wystarczy, nazwa, pod którą produkt jest sprzedawany, jest nazwą zwyczajową w Państwie Członkowskim, w którym produkt jest sprzedawany konsumentowi końcowemu lub zakładom żywienia zbiorowego, lub opisem środka spożywczego oraz, jeżeli to niezbędne, opisem jego użycia, który jest wystarczająco zrozumiały, by umożliwić nabywcy rozpoznanie jego prawdziwego rodzaju oraz odróżnienie go od innych produktów, z którymi może być on mylony.

b) Użycie w Państwie Członkowskim, w którym prowadzony jest obrót, nazwy sprzedaży, pod którą produkt ten jest legalnie produkowany i wprowadzany do obrotu w Państwie Członkowskim produkcji, jest również dozwolone.

Jednakże w przypadku gdy stosowanie innych przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności tych określonych w art. 3, uniemożliwiłoby konsumentom w Państwie Członkowskim, w którym prowadzony jest obrót, poznanie prawdziwego charakteru środka spożywczego oraz odróżnienie go od środków spożywczych, z którymi może on być mylony, nazwa sprzedaży powinna być uzupełniona innymi informacjami opisowymi, które powinny znajdować się w pobliżu nazwy sprzedaży.

c) W wyjątkowych przypadkach nazwa sprzedaży Państwa Członkowskiego produkcji nie jest używana w Państwie Członkowskim, w którym prowadzony jest obrót, gdy środek

spożywczy, który ta nazwa oznacza, jest tak różny, w odniesieniu do jego składu lub wytwarzania, od środka spożywczego znanego pod tą nazwą, że przepisy lit. b) nie są wystarczające do zapewnienia konsumentom w Państwie Członkowskim, w którym prowadzony jest obrót, prawidłowej informacji.

2. Nazwa, pod którą dany produkt jest sprzedawany, nie może być zastąpiona znakiem towarowym, nazwą marki lub nazwą wymyśloną.

3. Nazwa, pod którą produkt jest sprzedawany, zawiera lub towarzyszą jej dane szczegółowe dotyczące warunków fizycznych środka spożywczego lub szczególnemu przetwarzaniu, jakiemu został poddany (np. sproszkowany, liofilizowany, głęboko zamrożony, zagęszczony, wędzony), we wszystkich przypadkach, w których pominięcie takiej informacji mogłoby wprowadzić nabywcę w błąd.

Każdy środek spożywczy poddany procesom promieniowania jonizującego musi być opatrzony jednym z następujących oznaczeń:

— w języku hiszpańskim:

„irradiado” lub „tratado con radiación ionizante”,

— w języku duńskim:

„bestrålet/.....” lub „strålekonservet”, lub „behandlet med ioniserende stråling”, lub „konservet med ioniserende stråling”,

— w języku niemieckim:

„bestrahlt” lub „mit ionisierenden Strahlen behandelt”,

— w języku greckim:

„επεξεργασμένο με ιονίζουσα ακτινοβολία” lub „ακτινοβολημένο”,

— w języku angielskim:

„irradiated” lub „treated with ionising radiation”,

— w języku francuskim:

„traité par rayonnements ionisants” lub „traité par ionisation”,

— w języku włoskim:

„irradiato” lub „trattato con radiazioni ionizzanti”,

— w języku niderlandzkim:

„doorstraald” lub „door bestraling behandeld”, lub „met ioniserende stralen behandeld”,

— w języku portugalskim:

„irradiado” lub „tratado por irradiação”, lub „tratado por radiação ionizante”,

— w języku fińskim:

„säteilytetty” lub „käsitelty ionisoivalla säteilyllä”,

— w języku szwedzkim:

„bestrålad” lub „behandlad med joniserande stråling”.

Artykuł 6

1. Składniki wymieniane są zgodnie z niniejszym artykułem i załącznikami I, II oraz III.

2. Składniki nie muszą być wymienione w przypadku:

a) — świeżych owoców i warzyw, włączając ziemniaki, które nie zostały obrane, krojone lub poddane podobnemu przetwarzaniu,

- wody gazowanej, której opis wskazuje, że została nasycona dwutlenkiem węgla,
 - octu uzyskanego wyłącznie z jednego podstawowego produktu metodą fermentacyjną, pod warunkiem że nie zostały dodane żadne inne składniki;
- b) — sera,
- masła,
 - przefermentowanego mleka i śmietany,
- pod warunkiem że nie dodane zostały składniki inne niż przetwory mleczne, enzymy i kultury drobnoustrojów niezbędne do produkcji lub sól potrzebna do produkcji sera innego niż ser świeży i ser przetworzony;
- c) produktów zawierających jeden składnik, gdy:
- nazwa handlowa jest identyczna z nazwą składnika, lub
 - nazwa handlowa umożliwia wyraźne zidentyfikowanie charakteru składnika.
3. W przypadku napojów o zawartości alkoholu większej niż 1,2 % objętościowo Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, przed dniem 22 grudnia 1982 r., ustala zasady etykietowania składników.
4. a) „Składnik” oznacza każdą substancję, włączając dodatki, użytą przy wytworzeniu lub przygotowywaniu środka spożywczego i nadal obecną w produkcie gotowym, nawet jeżeli w zmienionej formie.
- b) W przypadku gdy składnik środka spożywczego jest sam produktem kilku składników, te ostatnie uznaje się za składniki przedmiotowego środka spożywczego.
- c) Za składniki nie są uważane:
- i) komponenty składnika, które zostały tymczasowo oddzielone podczas procesu produkcyjnego i później ponownie wprowadzone, lecz nie powyżej ich pierwotnych proporcji;
 - ii) dodatki:
 - których obecność w danym środku spożywczym wynika wyłącznie z faktu, że były zawarte w jednym lub w większej ilości składników tego środka spożywczego, pod warunkiem że nie pełnią one żadnej funkcji technologicznej w produkcie gotowym,
 - które są zastosowane jako środki pomocnicze w przetwarzaniu;
 - iii) substancje zastosowane w ilościach ściśle niezbędnych jako rozpuszczalniki lub nośniki dodatków lub środków aromatyzujących.
- d) W niektórych przypadkach mogą być podjęte decyzje, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, dotyczące tego, czy są spełnione warunki opisane w lit. c) ii) i iii).
5. Wykaz składników zawiera wszystkie składniki środka spożywczego, w malejącej kolejności wagowej, zarejestrowanej w czasie użycia składników przy wytwarzaniu środka spożywczego. Wykaz ten znajduje się pod poprzedzającą go odpowiednią pozycją, która zawiera wyraz „składniki”.

Jednakże:

- dodana woda oraz produkty niestabilne wymieniane są w kolejności ich wagi w produkcie gotowym; ilość wody dodanej jako składnik do środka spożywczego jest obliczana poprzez odjęcie od całkowitej ilości produktu gotowego całkowitej ilości innych użytych składników. Ilość ta nie musi być brana pod uwagę, jeżeli nie przekracza wagowo 5 % produktu gotowego,
 - składniki użyte w postaci skoncentrowanej lub odwodnionej i odtworzone podczas wytwarzania mogą być wymienione w kolejności wagowej, zarejestrowanej przed ich koncentracją lub odwodnieniem,
 - w przypadku żywności zagęszczonej lub odwodnionej, przeznaczonej do odtworzenia przez dodanie wody, składniki mogą być wymienione w kolejności ich proporcjonalnej zawartości w produkcie odtworzonym, pod warunkiem że wykazowi składników towarzyszą wyrazy „składniki odtworzonego produktu” lub „składniki produktu gotowego do użycia”,
 - w przypadku mieszanek owoców lub warzyw, gdy żaden z poszczególnych owoców lub warzyw nie ma znacznej przewagi w proporcji wagowej, takie składniki mogą być wymienione w innej kolejności, pod warunkiem że wykazowi składników towarzyszą wyrazy „w zmiennej proporcji”,
 - w przypadku mieszanek przypraw lub ziół, gdy żaden ze składników nie ma znacznej przewagi wagowej, takie składniki mogą być wymienione w innej kolejności, pod warunkiem że wykazowi składników towarzyszą wyrazy „w zmiennej proporcji”.
6. Składniki oznaczane są ich szczególną nazwą, gdzie właściwe, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 5.

Jednakże:

- składniki, które należą do jednej z kategorii wymienionych w załączniku I i stanowią komponenty innego środka spożywczego, wymagają jedynie oznaczenia nazwy tej kategorii.

Zmiany w wykazie kategorii w załączniku I mogą być dokonywane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Jednakże nazwa „skrobia”, wymieniona w załączniku I, musi zawsze być uzupełniona poprzez oznaczenie jej określonego pochodzenia roślinnego, w przypadku gdy składnik ten może zawierać gluten,

- składniki należące do jednej z kategorii wymienionych w załączniku II muszą być oznaczone nazwą tej kategorii, po której podana jest ich nazwa szczególna lub numer WE; w przypadku gdy składnik należy do więcej niż jednej kategorii, wskazana jest kategoria właściwa dla zasadniczej funkcji składnika w przypadku przedmiotowego środka spożywczego.

Zmiany do tego załącznika, wynikające z postępów wiedzy naukowo-technicznej, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Jednakże nazwa „skrobia modyfikowana”, wymieniona w załączniku II, musi być zawsze uzupełniona przez oznaczenie jej szczególnego pochodzenia roślinnego, w przypadku gdy składnik ten może zawierać gluten,

- środki aromatyzujące określane są zgodnie z załącznikiem III,
- szczególne przepisy wspólnotowe regulujące oznaczanie dotyczące poddania składnika promieniowaniu jonizującemu przyjmowane są w terminie późniejszym zgodnie z art. 95 Traktatu.

7. Przepisy prawa wspólnotowego lub w przypadku ich braku przepisy krajowe mogą stanowić, że nazwa, pod którą sprzedawany jest określony środek spożywczy, ma być uzupełniona wzmianką o poszczególnym składniku lub składnikach.

Procedurę ustanowioną w art. 19 stosuje się do wszelkich takich przepisów krajowych.

Przepisy wspólnotowe określone w niniejszym ustępie przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

8. W przypadku określonym w ust. 4 lit. b) składnik złożony może być włączony do wykazu składników pod własną nazwą, na tyle na ile jest to ustanowione prawem lub przyjęte zwyczajowo, w przeliczeniu na jego całkowitą wagę, pod warunkiem że natychmiast po nim występuje wykaz jego składników.

Jednakże taki wykaz nie jest obowiązkowy:

- a) w przypadku gdy złożony składnik stanowi mniej niż 25 % produktu gotowego; jednakże wyjątek ten nie ma zastosowania w przypadku dodatków, z zastrzeżeniem przepisów ust. 4 lit. c);
 - b) w przypadku gdy złożony składnik jest środkiem spożywczym, dla którego wykaz składników nie jest wymagany zgodnie z regulami wspólnotowymi.
9. Bez względu na ust. 5 zawartość wody nie musi być określana:
- a) jeżeli woda jest użyta podczas procesu produkcyjnego wyłącznie do odtworzenia składnika użytego w postaci skoncentrowanej lub odwodnionej;
 - b) w przypadku płynnego nośnika, który nie jest zwykle spożywany.

Artykuł 7

1. Ilość składnika lub kategorii składników, użyta do wytwarzania lub przygotowania środka spożywczego, podawana jest zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Oznaczenie określone w ust. 1 jest obowiązkowe:

- a) w przypadku gdy dany składnik lub kategoria składników występuje pod nazwą, pod którą środek spożywczy jest sprzedawany lub z którą jest on zwykle kojarzony przez konsumenta; lub
- b) w przypadku gdy dany składnik lub kategoria składników jest podkreślony w oznakowaniu słownie, obrazowo lub graficznie; lub
- c) w przypadku gdy dany składnik lub kategoria składników jest niezbędny w celu scharakteryzowania środka spożywczego oraz odróżnienia go od produktów, z którymi mógłby być on mylony ze względu na jego nazwę lub wygląd; lub

d) w przypadkach określonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

3. Ustęp 2 nie ma zastosowania:

- a) do składnika lub kategorii składników:
 - których waga netto po odsączeniu jest oznaczona zgodnie z art. 8 ust. 4, lub
 - co do których istnieją już wymagania podania w oznakowaniu ich ilości zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego, lub
 - które są użyte w małych ilościach do celów aromatyzujących, lub
 - które, występując pod nazwą, pod którą żywność jest sprzedawana, nie wpływają na wybór dokonywany przez konsumenta w kraju, w którym są wprowadzone do obrotu, ponieważ zmiana ilości nie ma zasadniczego wpływu na charakterystykę środka spożywczego lub nie odróżnia tego produktu od podobnej żywności. W przypadku wątpliwości należy zdecydować zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, czy warunki ustanowione w niniejszym tiret są spełnione;

b) w przypadku gdy szczególne przepisy wspólnotowe ustalają dokładnie ilość składnika lub kategorii składników, nie przewidując oznaczenia ich na etykiecie;

c) w przypadkach określonych w art. 6 ust. 5 tiret czwarte i piąte;

d) w przypadkach określonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

4. Oznaczona ilość, wyrażona procentowo, odpowiada ilości składnika lub składników w czasie jego/ich użycia. Jednakże przepisy wspólnotowe mogą zezwalać na odstępstwa od tej zasady w przypadku niektórych środków spożywczych. Przepisy takie przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

5. Oznaczenie określone w ust. 1 znajduje się w nazwie lub bezpośrednio obok nazwy, pod którą środek spożywczy jest sprzedawany, lub w wykazie składników powiązanych z przedmiotowym składnikiem lub kategorią składników.

6. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla reguł wspólnotowych w sprawie określania wartości odżywczych na etykiecie środków spożywczych.

Artykuł 8

1. Ilość netto paczkowanego środka spożywczego wyrażona jest:

- w jednostkach objętości w przypadku płynów,
- w jednostkach masy w przypadku innych produktów,

stosując, gdzie właściwe: litr, centylitr, mililitr, kilogram lub gram.

Przepisy wspólnotowe lub w przypadku ich braku przepisy krajowe mające zastosowanie do niektórych środków spożywczych mogą przewidywać odstępstwo od tej zasady.

Procedurę ustanowioną w art. 19 stosuje się do wszelkich takich przepisów krajowych.

2. a) W przypadku gdy oznaczenie określonego rodzaju ilości (np. ilość nominalna, ilość minimalna, ilość średnia) jest wymagane na mocy przepisów wspólnotowych lub w przypadku ich braku na mocy przepisów krajowych, ilość ta jest uważana za ilość netto do celów niniejszej dyrektywy.

Bez uszczerbku dla notyfikacji przewidzianej w art. 24 Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie o każdym środku podjętym na mocy niniejszej litery.

- b) Przepisy wspólnotowe lub w przypadku ich braku przepisy krajowe mogą, dla niektórych określonych środków spożywczych sklasyfikowanych ilościowo w kategoriach, wymagać innego oznaczenia ilości.

Procedurę ustanowioną w art. 19 stosuje się do wszelkich takich przepisów krajowych.

- c) W przypadku gdy paczkowana sztuka składa się z dwóch lub więcej pojedynczych, paczkowanych sztuk zawierających taką samą ilość tego samego produktu, ilość netto oznaczona jest przez wymienienie ilości netto zawartej w każdym opakowaniu jednostkowym oraz całkowitej liczby takich opakowań. Oznaczenie tych danych szczegółowych nie jest jednakże obowiązkowe w przypadku, gdy całkowita liczba opakowań jednostkowych jest wyraźnie widoczna i łatwo policzalna z zewnątrz oraz gdy przynajmniej jedno oznaczenie ilości netto, zawartej w każdym opakowaniu jednostkowym, jest wyraźnie widoczne z zewnątrz.

- d) W przypadku gdy paczkowana sztuka składa się z dwóch lub więcej opakowań jednostkowych, które nie są uznawane za jednostki sprzedaży, ilość netto jest podawana poprzez oznaczenie całkowitej ilości netto oraz całkowitej liczby opakowań jednostkowych. Przepisy wspólnotowe lub w przypadku ich braku przepisy krajowe nie muszą, w przypadku niektórych środków spożywczych, wymagać oznaczenia całkowitej liczby opakowań jednostkowych.

Bez uszczerbku dla wymogu notyfikacji przewidzianej w art. 24 Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszelkich środkach podjętych na mocy niniejszej litery.

3. W przypadku środków spożywczych, które zwykle sprzedawane są na sztuki, Państwa Członkowskie nie muszą wymagać oznaczenia ilości netto, pod warunkiem że liczba sztuk jest widoczna i łatwo policzalna z zewnątrz lub, jeżeli nie, jest oznaczona na etykiecie.

Bez uszczerbku dla notyfikacji przewidzianej w art. 24 Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie o każdym środku podjętym na mocy niniejszego ustępu.

4. W przypadku gdy środek spożywczy w stanie stałym jest prezentowany w środku płynnym, na etykiecie należy również podać wagę netto środka spożywczego po odsączeniu.

Do celów niniejszego ustępu „środek płynny” oznacza następujące produkty, które mogą występować jako mieszanki, a także w postaci zamrożonej lub szybko zamrożonej, pod warunkiem że płyn jest jedynie dodatkiem do podstawowych składników tego

preparatu i przez to nie jest czynnikiem decydującym o zakupie: woda, wodne roztwory soli, solanka, wodne roztwory kwasów spożywczych, ocet, wodne roztwory cukrów, wodne roztwory innych substancji słodzących, soki owocowe lub warzywne w przypadku owoców lub warzyw.

Wykaz ten może być uzupełniony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Metody sprawdzania wagi netto po odsączeniu ustalane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

5. Nie jest obowiązkowe oznaczenie ilości netto w przypadku środków spożywczych:

- które znacznie tracą na objętości lub wadze i które są sprzedawane na sztuki lub wazone w obecności nabywcy;
- których ilość netto jest mniejsza niż 5 g lub 5 ml; jednakże niniejszy przepis nie ma zastosowania do przypraw i ziół.

Przepisy wspólnotowe lub w przypadku ich braku przepisy krajowe mające zastosowanie do określonych środków spożywczych mogą w wyjątkowych przypadkach ustanawiać progi wyższe niż 5 g lub 5 ml, pod warunkiem że nie spowoduje to nieodpowiedniego poinformowania nabywcy.

Bez uszczerbku dla notyfikacji przewidzianej w art. 24 Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie o każdym środku podjętym na mocy niniejszego ustępu.

6. Przepisy wspólnotowe określone w ust. 1 akapit drugi, ust. 2 lit. b) i d) oraz ust. 5 akapit drugi przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 9

1. Data ważności środka spożywczego jest datą, do której środek spożywczy zachowuje swoje szczególne właściwości, gdy jest właściwie przechowywany.

Data ta jest oznaczona zgodnie z ust. 2–5.

2. Datę poprzedza się wyrazami:

- „Najlepiej spożyć przed ...” — gdy data zawiera oznaczenie dnia,
- „Najlepiej spożyć przed końcem ...” — w innych przypadkach.

3. Wyrazom określonym w ust. 2 towarzyszy:

- albo sama data, albo
- odniesienie do miejsca, gdzie data ta jest podana na etykiecie.

Jeśli to konieczne, po tych danych szczegółowych następuje opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane, aby produkt mógł być przechowywany przez określony okres.

4. Data składa się z dnia, miesiąca i roku podanych w niekodowanej, chronologicznej formie.

Jednakże w przypadku środków spożywczych:

- które nie będą przechowywane dłużej niż trzy miesiące, wystarczy oznaczenie dnia oraz miesiąca,

- które będą przechowywane dłużej niż trzy miesiące, lecz nie dłużej niż 18 miesięcy, wystarczy oznaczenie miesiąca oraz roku,
- które będą przechowywane dłużej niż 18 miesięcy, wystarczy oznaczenie roku.

Sposób oznaczenia daty może być określony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

5. Z zastrzeżeniem przepisów wspólnotowych nakładających inne rodzaje oznaczenia daty, oznaczenie daty ważności nie jest wymagane dla:

- świeżych owoców i warzyw, włączając ziemniaki, które nie są obrane, krojone lub podobnie przygotowane. Odstępstwo to nie ma zastosowania do kiełkujących nasion i podobnych produktów, takich jak kiełki warzywne,
- win, win likierowych, win musujących, win aromatyzowanych oraz podobnych produktów uzyskanych z owoców innych niż winogrona, oraz napojów objętych kodami CN 2206 00 91, 2206 00 93 i 2206 00 99 i wytworzonych z winogron lub moszczu winnego,
- napojów o zawartości 10 % lub więcej alkoholu objętościowo,
- napojów bezalkoholowych, soków owocowych, nektarów owocowych i napojów alkoholowych w opakowaniach jednostkowych zawierających więcej niż pięć litrów, przeznaczonych do zaopatrywania zakładów żywienia zbiorowego,
- wyrobów piekarniczych lub cukierniczych, które ze względu na swoistą specyfikę są zwykle spożywane w ciągu 24 godzin od wytworzenia,
- octu,
- soli kuchennej,
- cukru w stanie stałym,
- wyrobów cukierniczych składających się prawie wyłącznie z cukrów aromatyzowanych i/lub barwionych,
- gum do żucia oraz podobnych produktów do żucia,
- pojedynczych porcji lodów.

Artykuł 10

1. W przypadku środków spożywczych, które z mikrobiologicznego punktu widzenia są szybko psujące się i z tego względu już po krótkim czasie mogą stanowić bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, datę ważności zastępuje się datą „spożyć przed”.

2. Datę poprzedza się wyrazami:

- w języku hiszpańskim: „fecha de caducidad”,
- w języku duńskim: „sidste anvendelsesdato”,
- w języku niemieckim: „verbrauchen bis”,
- w języku greckim: „ανάλωση μέχρι”,
- w języku angielskim: „use by”,
- w języku francuskim: „à consommer jusqu’au”,
- w języku włoskim: „da consumare entro”,
- w języku niderlandzkim: „te gebruiken tot”,
- w języku portugalskim: „a consumir até”,
- w języku fińskim: „viimeinen käyttöajankohta”,
- w języku szwedzkim: „sista förbrukningsdag”.

Wyrazom tym towarzyszy:

- albo sama data, albo
- odniesienie do miejsca, gdzie data jest podana na etykiecie.

Po tych danych szczegółowych następuje opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane.

3. Data składa się z dnia, miesiąca i ewentualnie roku, w takiej kolejności oraz w niekodowanej formie.

4. W niektórych przypadkach można zdecydować zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, czy warunki ustanowione w ust. 1 są spełnione.

Artykuł 11

1. Instrukcje użycia środka spożywczego oznaczane są w taki sposób, aby umożliwić jego właściwe użycie.

2. Przepisy wspólnotowe lub w przypadku ich braku przepisy krajowe mogą, w przypadku niektórych środków spożywczych, szczegółowo określać sposób, w jaki instrukcje użycia powinny być oznaczone.

Procedurę ustanowioną w art. 19 stosuje się do wszelkich takich przepisów krajowych.

Przepisy wspólnotowe określone w niniejszym ustępie przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 12

Zasady dotyczące oznaczenia zawartości alkoholu wyrażonej objętościowo w przypadku produktów objętych pozycjami taryfowymi 22.04 oraz 22.05 są ustanowione w szczególnych przepisach wspólnotowych mających zastosowanie do takich produktów.

W przypadku innych napojów zawierających więcej niż 1,2 % alkoholu objętościowo zasady te są ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 13

1. a) Gdy środki spożywcze są paczkowane, dane szczegółowe przewidziane w art. 3 i art. 4 ust. 2 znajdują się na tych opakowaniach lub na załączonej do nich etykiecie.
- b) Bez względu na lit. a) oraz bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych odnoszących się do nominalnych ilości, w przypadku gdy paczkowane środki spożywcze są:
 - przeznaczone dla konsumenta końcowego, lecz wprowadzone do obrotu na etapie przed sprzedażą konsumentowi końcowemu oraz gdy na tym etapie nie odbywa się sprzedaż do zakładów żywienia zbiorowego,
 - przeznaczone na zaopatrzenie zakładów żywienia zbiorowego w celu przygotowania, przetwarzania, dzielenia lub krojenia na kawałki,

dane szczegółowe wymagane na mocy art. 3 i art. 4 ust. 2 muszą znajdować się jedynie w dokumentach handlowych odnoszących się do środków spożywczych, w przypadku gdy można zagwarantować, że takie dokumenty, zawierające wszystkie informacje z zakresu etykietowania, albo towarzyszą środkom spożywczym, do których się odnoszą, albo zostały przesłane przed dostawą bądź też w momencie dostawy.

- c) W przypadku określonym w lit. b) dane szczegółowe określone w art. 3 ust. 1 pkt 1, 5 i 7 oraz, gdzie stosowne, te określone w art. 10 również znajdują się na zewnętrznym opakowaniu zbiorczym, w którym środki spożywcze są prezentowane do wprowadzenia do obrotu.

2. Dane szczegółowe wymienione w art. 3 i art. 4 ust. 2 są zrozumiałe i umieszczone w widocznym miejscu w taki sposób, aby były dobrze widoczne, czytelne oraz nieusuwalne.

Nie są one w żaden sposób ukryte, zasłonięte lub przesłonięte innymi nadrukami czy obrazkami.

3. Dane szczegółowe wymienione w art. 3 ust. 1 pkt 1, 4, 5 i 10 znajdują się w tym samym polu widzenia.

Wymóg ten może zostać rozszerzony na dane szczegółowe przewidziane w art. 4 ust. 2.

4. W przypadku szklanych butelek przeznaczonych do ponownego użycia, które są trwale oznakowane i które z tego powodu nie mają etykiet, obwódek czy pierścieni, oraz opakowań zbiorczych lub pojemników, których największa powierzchnia jest mniejsza niż 10 cm², należy podać jedynie dane szczegółowe wymienione w art. 3 ust. 1 pkt 1, 4 oraz 5.

W takim przypadku ust. 3 nie ma zastosowania.

5. Irlandia, Niemcy oraz Zjednoczone Królestwo mogą odstąpić od art. 3 ust. 1 i ust. 3 niniejszego artykułu w przypadku mleka i przetworów mlecznych umieszczanych w szklanych butelkach przeznaczonych do ponownego użycia.

Państwa te powiadamiają Komisję o każdym środku podjętym w zastosowaniu akapitu pierwszego.

Artykuł 14

W przypadku gdy środki spożywcze są oferowane do sprzedaży konsumentowi końcowemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez paczkowania lub gdy środki spożywcze są pakowane w miejscach sprzedaży na życzenie konsumenta, lub paczkowane do sprzedaży bezpośredniej Państwa Członkowskie przyjmują szczególne zasady dotyczące sposobu przedstawiania danych szczegółowych określonych w art. 3 i art. 4 ust. 2.

Państwa Członkowskie mogą zdecydować o zrezygnowaniu z wymogu podawania wszystkich lub niektórych z tych danych szczegółowych, pod warunkiem że nabywca wciąż otrzymuje wystarczającą informację.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na ustawodawstwa krajowe, które w przypadku braku przepisów wspólnotowych nakładają mniej surowe wymogi dotyczące etykietowania środków spożywczych, prezentowanych w ozdobnych opakowaniach, takich jak statuetki lub pamiątki.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że na ich terytoriach zakazana jest sprzedaż środków spożywczych, których dane szczegółowe przewidziane w art. 3 i art. 4 ust. 2 nie są przedstawione w języku łatwo zrozumiałym dla konsumenta, chyba że konsument jest w rzeczywistości poinformowany za pomocą innych środków ustalonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, w odniesieniu do jednego lub więcej danych szczegółowych etykiety.

2. Na własnym terytorium Państwo Członkowskie, w którym produkt jest wprowadzany do obrotu, może, zgodnie z regułami Traktatu, zastrzec, że te dane szczegółowe etykiety są podawane w jednym lub więcej językach, jakie to państwo ustala spośród urzędowych języków Wspólnoty.

3. Ustęp 1 i 2 nie stanowią przeszkody w oznaczaniu danych szczegółowych etykiety w kilku językach.

Artykuł 17

Państwa Członkowskie powstrzymują się od ustanawiania bardziej szczegółowych wymogów niż wymogi już zawarte w art. 3–13, dotyczących sposobu przedstawiania danych szczegółowych przewidzianych w art. 3 oraz art. 4 ust. 2.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie nie mogą zakazać handlu środkami spożywczymi, które spełniają przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie, przez stosowanie niezharmonizowanych przepisów krajowych dotyczących etykietowania i prezentacji niektórych środków spożywczych lub środków spożywczych w ogóle.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do niezharmonizowanych przepisów krajowych uzasadnionych powodami związanymi z:

- ochroną zdrowia publicznego,
- zapobieganiem nadużyciom finansowym, chyba że takie przepisy mogą utrudniać stosowanie definicji i zasad ustanowionych w niniejszej dyrektywie,
- ochroną praw własności przemysłowej i handlowej, oznaczeń pochodzenia, zarejestrowanych nazw pochodzenia oraz zapobieganiem nieuczciwej konkurencji.

Artykuł 19

W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, gdy Państwo Członkowskie uznaje za niezbędne przyjęcie nowego ustawodawstwa, stosowana jest następująca procedura.

Państwo Członkowskie notyfikuje Komisji oraz innym Państwom Członkowskim przewidywane środki i podaje przyczyny uzasadniające ich zastosowanie. Komisja konsultuje się z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu ds. Środków Spożywczych, ustanowionego decyzją Rady 69/414/EWG⁽¹⁾, jeśli uznaje takie konsultacje za pomocne lub gdy wnioskuje o to Państwo Członkowskie.

Państwa Członkowskie mogą podjąć takie przewidziane środki jedynie trzy miesiące po takiej notyfikacji i pod warunkiem że opinia Komisji nie jest negatywna.

⁽¹⁾ Dz.U. L 291 z 29.11.1969, str. 9.

W tym ostatnim przypadku i przed wygaśnięciem wyżej wymienionego okresu Komisja wszczyna procedurę przewidzianą w art. 20 ust. 2 w celu ustalenia, czy przewidziane środki mogą być wprowadzone w życie, z zastrzeżeniem, jeśli to niezbędne, właściwych zmian.

Artykuł 20

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet ds. Środków Spożywczych (zwany dalej „Komitetem”).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 21

Jeżeli niezbędne okażą się środki tymczasowe w celu ułatwienia stosowania niniejszej dyrektywy, przyjmowane są one zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy wspólnotowe odnoszące się do etykietowania i prezentacji niektórych środków spożywczych, już przyjęte dnia 22 grudnia 1978 r.

O wszelkich zmianach niezbędnych do harmonizacji takich przepisów z przepisami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie decyduje się zgodnie z procedurą mającą zastosowanie do każdego z przedmiotowych przepisów.

Artykuł 23

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do produktów przeznaczonych na wywóz poza terytorium Wspólnoty.

Artykuł 24

Państwa Członkowskie zapewniają, że Komisja otrzyma teksty podstawowych przepisów krajowych przyjętych przez nie w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 25

Niniejszą dyrektywę stosuje się także do francuskich departamentów zamorskich.

Artykuł 26

1. Dyrektywa 79/112/EWG, zmieniona dyrektywami określonymi w części A załącznika IV, traci moc, bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich w odniesieniu do terminów transpozycji ustanowionych w części B załącznika IV,

2. Odniesienia dokonane do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji przedstawioną w załączniku V.

Artykuł 27

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. GAMA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

KATEGORIE SKŁADNIKÓW, KTÓRE MOGĄ BYĆ OZNACZONE NAZWĄ KATEGORII ZAMIAST
NAZWĄ SZCZEGÓŁOWĄ

Definicja	Oznaczenie
Oleje rafinowane z wyłączeniem oliwy z oliwek	„Olej” wraz z: — albo przymiotnikiem „roślinny” lub „zwierzęcy”, jak właściwe, albo — oznaczeniem ich określonego pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego Przymiotnik „uwodorniony” musi towarzyszyć oznaczeniu oleju uwodornionego
Tłuszcze rafinowane	„Tłuszcz” wraz z: — albo przymiotnikiem „roślinny” lub „zwierzęcy”, jak właściwe, albo — oznaczeniem ich określonego pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego Przymiotnik „uwodorniony” musi towarzyszyć oznaczeniu tłuszczu uwodornionego
Mieszanki mąki uzyskane z dwu lub więcej gatunków zbóż	„Mąka”, po której podany jest wykaz zbóż, z których jest ona uzyskana, w malejącej kolejności wagowej
Skrobie oraz skrobie modyfikowane na drodze fizycznej lub enzymatycznej	„Skrobia”
Wszystkie gatunki ryb, gdy ryba stanowi składnik innego środka spożywczego, pod warunkiem że nazwa i prezentacja takiego środka spożywczego nie odnosi się do określonego gatunku ryby	„Ryba”
Wszystkie rodzaje sera, gdy ser lub mieszanka serów stanowi składnik innego środka spożywczego i pod warunkiem że nazwa i prezentacja takiego środka spożywczego nie odnosi się do określonego rodzaju sera	„Ser”
Wszystkie przyprawy nieprzekraczające 2 % wagowo środka spożywczego	„Przyprawa (przyprawy)” lub „mieszanka przypraw”
Wszystkie zioła lub części ziół nieprzekraczające 2 % wagowo środka spożywczego	„Zioło (zioła)” lub „mieszanka ziół”
Wszystkie rodzaje preparatów gumowych użytych do produkcji podstawy do gumy do żucia	„Podstawa gumy do żucia”
Wszystkie rodzaje rozdrobnionych pieczonych produktów zbożowych	„Bułka tarta” lub „suchary”, jak właściwe
Wszystkie rodzaje sacharozu	„Cukier”
Bezwodny cukier gronowy lub jednowodny cukier gronowy	„Cukier gronowy”
Syrop glukozowy i bezwodny syrop glukozowy	„Syrop glukozowy”
Wszystkie rodzaje białek mleka (kazeiny, kazeiniany oraz białka z serwatki) i ich mieszanki	„Białka mleka”
Prasowane, tłoczone lub rafinowane masło kakaowe	„Masło kakaowe”
Wszystkie kandyzowane owoce nieprzekraczające 10 % wagi środka spożywczego	„Owoce kandyzowane”
Mieszanki warzyw nieprzekraczające 10 % wagi środka spożywczego	„Warzywa”
Wszystkie rodzaje wina, jak określono w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾	„Wino”

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1.

ZAŁĄCZNIK II

**KATEGORIE SKŁADNIKÓW, KTÓRE MUSZĄ BYĆ OZNACZONE NAZWĄ ICH KATEGORII
WRAZ Z PODANIEM ICH NAZWY SZCZEGÓŁOWEJ LUB NUMERU WE**

Barwnik	Skrobia modyfikowana ⁽¹⁾
Środek konserwujący	Środek słodzący
Przeciwutleniacz	Czynnik spulchniający
Emulgator	Środek zapobiegający pienieniu
Środek zagęszczający	Środek do stosowania na powierzchni
Środek żelujący	Sole emulgujące ⁽²⁾
Stabilizator	Czynnik polepszający mąkę
Wzmacniacz smaku	Czynnik utwardzający
Kwas	Substancja utrzymująca wilgoć
Regulator kwasowości	Substancja wypełniająca
Środek przeciwzbrylający	Gaz propelent

⁽¹⁾ Nazwa szczegółowa lub numer nie muszą być oznaczane.

⁽²⁾ Tylko dla serów przetworzonych oraz produktów wytwarzanych na bazie serów przetworzonych.

ZAŁĄCZNIK III

NAZWY ŚRODKÓW AROMATYZUJĄCYCH W WYKAZIE SKŁADNIKÓW

1. Środki aromatyzujące są określone albo wyrazami „środek(-ki) aromatyzujący(-e)”, albo nazwą bardziej szczegółową lub opisem środka aromatyzującego.
2. Wyraz „naturalny”, lub każdy inny wyraz mający takie samo znaczenie, może być używany wyłącznie w odniesieniu do środków aromatyzujących, których składnik aromatyzujący zawiera wyłącznie substancje aromatyczne określone w art. 1 ust. 2 lit. b) i) dyrektywy Rady 88/388/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do środków aromatyzujących przeznaczonych do użytku w środkach spożywczych i materiałów źródłowych służących do ich produkcji ⁽¹⁾ i/lub do preparatów aromatycznych określonych w art. 1 ust. 2 lit. c) wymienionej dyrektywy.
3. Jeżeli nazwa środka aromatyzującego zawiera odniesienie do roślinnego lub zwierzęcego charakteru lub pochodzenia włączonych substancji, wyraz „naturalny”, lub każdy inny wyraz mający takie samo znaczenie, nie może być użyty, chyba że składnik aromatyzujący został wyizolowany we właściwych procesach fizycznych, procesach enzymatycznych lub mikrobiologicznych, lub tradycyjnych procesach przygotowywania żywności, wyłącznie lub prawie wyłącznie z danego środka spożywczego lub ze źródła środka aromatyzującego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 15.7.1988, str. 61. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 91/71/EWG (Dz.U. L 42 z 15.2.1991, str. 25).

ZAŁĄCZNIK IV

CZĘŚĆ A

UCHYLONA DYREKTYWA I JEJ KOLEJNE ZMIANY

(określona w art. 26)

Dyrektywa Rady 79/112/EWG (Dz.U. L 33 z 8.2.1979, str. 1)

Dyrektywa Rady 85/7/EWG (Dz.U. L z 3.1.1985, str. 22) tylko art. 1 ust. 9

Dyrektywa Rady 86/197/EWG (Dz.U. L 144 z 29.5.1986, str. 38)

Dyrektywa Rady 89/395/EWG (Dz.U. L 186 z 30.6.1989, str. 17)

Dyrektywa Komisji 91/72/EWG (Dz.U. L 42 z 15.2.1991, str. 27)

Dyrektywa Komisji 93/102/WE (Dz.U. L 291 z 25.11.1993, str. 14)

Dyrektywa Komisji 95/42/WE (Dz.U. L 182 z 2.8.1995, str. 20)

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 97/4/WE (Dz.U. L 43 z 14.2.1997, str. 21)

CZĘŚĆ B

TERMINY TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO

(określone w art. 26)

Dyrektywa	Termin transpozycji	Dopuszczenie produktów rynkowych zgodnych z niniejszą dyrektywą	Zakaz produktów rynkowych niezgodnych z niniejszą dyrektywą
79/112/EWG	30 grudnia 1994 r.	22 grudnia 1980 r.	Dnia 22 grudnia 1982 r.
85/7/EWG			
86/197/EWG		1 maja 1988 r.	1 maja 1989 r.
89/395/EWG		20 grudnia 1990 r.	20 czerwca 1992 r.
91/72/EWG		30 czerwca 1992 r.	1 stycznia 1994 r.
93/102/WE		1 stycznia 1995 r.	30 czerwca 1996 r.
95/42/WE			
97/4/WE		14 sierpnia 1998 r.	14 lutego 2000 r.

ZAŁĄCZNIK V

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 79/112/EWG	Niniejsza dyrektywa
artykuł 1	artykuł 1
artykuł 2	artykuł 2
artykuł 3 ust. 1 pkt 1	artykuł 3 ust. 1 pkt 1
artykuł 3 ust. 1 pkt 2	artykuł 3 ust. 1 pkt 2
artykuł 3 ust. 1 pkt 2a	artykuł 3 ust. 1 pkt 3
artykuł 3 ust. 1 pkt 3	artykuł 3 ust. 1 pkt 4
artykuł 3 ust. 1 pkt 4	artykuł 3 ust. 1 pkt 5
artykuł 3 ust. 1 pkt 5	artykuł 3 ust. 1 pkt 6
artykuł 3 ust. 1 pkt 6	artykuł 3 ust. 1 pkt 7
artykuł 3 ust. 1 pkt 7	artykuł 3 ust. 1 pkt 8
artykuł 3 ust. 1 pkt 8	artykuł 3 ust. 1 pkt 9
artykuł 3 ust. 1 pkt 9	artykuł 3 ust. 1 pkt 10
artykuł 3 ust. 2 i 3	artykuł 3 ust. 2 i 3
artykuł 4	artykuł 4
artykuł 5	artykuł 5
artykuł 6 ust. 1, 2 i 3	artykuł 6 ust. 1, 2 i 3
artykuł 6 ust. 4 lit. a) i b)	artykuł 6 ust. 4 lit. a) i b)
artykuł 6 ust. 4 lit. c) i)	artykuł 6 ust. 4 lit. c) i)
artykuł 6 ust. 4 lit. c) ii) tiret pierwsze	artykuł 6 ust. 4 lit. c) ii)
artykuł 6 ust. 4) lit. c) ii) tiret drugie	artykuł 6 ust. 4 lit. c) iii)
artykuł 6 ust. 4) lit. d)	artykuł 6 ust. 4 lit. d)
artykuł 6 ust. 5 lit. a)	artykuł 6 ust. 5
artykuł 6 ust. 5 lit. b)	artykuł 6 ust. 6
artykuł 6 ust. 6	artykuł 6 ust. 7
artykuł 6 ust. 7 akapit pierwszy	artykuł 6 ust. 8 akapit pierwszy
artykuł 6 ust. 7 akapit drugi, tiret pierwsze i drugie	artykuł 6 ust. 8 akapit drugi lit. a) i b)
artykuł 6 ust. 8	artykuł 6 ust. 9
artykuł 7	artykuł 7
artykuł 8 ust. 1–5	artykuł 8 ust. 1–5
artykuł 8 ust. 6	–
artykuł 8 ust. 7	artykuł 8 ust. 6
artykuł 9 ust. 1–4	artykuł 9 ust. 1–4
artykuł 9 ust. 5	–
artykuł 9 ust. 6	artykuł 9 ust. 5
artykuł 9a	artykuł 10
artykuł 10	artykuł 11
artykuł 10a	artykuł 12
artykuł 11 ust. 1 i 2	artykuł 13 ust. 1 i 2
artykuł 11 ust. 3 lit. a)	artykuł 13 ust. 3
artykuł 11 ust. 3 lit. b)	–
artykuł 11 ust. 4	artykuł 13 ust. 4
artykuł 11 ust. 5	–
artykuł 11 ust. 6	artykuł 13 ust. 5 akapit pierwszy
artykuł 11 ust. 7	artykuł 13 ust. 5 akapit drugi
artykuł 12 i 13	artykuł 14 i 15
artykuł 13a	artykuł 16
artykuł 14 i 15	artykuł 17 i 18
artykuł 16 ust. 1	–
artykuł 16 ust. 2	artykuł 19
artykuł 17 akapit pierwszy	artykuł 20 ust. 1
artykuł 17 akapit drugi, trzeci, czwarty i piąty	artykuł 20 ust. 2

Dyrektywa 79/112/EWG	Niniejsza dyrektywa
artykuł 18	–
artykuł 19, 20 i 21	artykuły 21, 22 i 23
artykuł 22 ust. 1, 2 i 3	–
artykuł 22 ust. 4	artykuł 24
artykuł 23	–
artykuł 24	artykuł 25
artykuł 25	–
artykuł 26	–
–	artykuł 26
–	artykuł 27
–	artykuł 28
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
załącznik III	załącznik III
–	załącznik IV
–	załącznik V